

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **STUDENT AGENCY, s.r.o.**, se sídlem Brno, nám. Svobody 86/17, zastoupený JUDr. Vladimírem Ambruzem, advokátem Ambruz & Dark, advokáti, v.o.s., se sídlem Brno, nám. Svobody 20, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R169/2010/HS-2676/2011/310-PGa ze dne 18.2.2011, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R169/2010/HS-2676/2011/310-PGa ze dne 18.2.2011 **s e z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R169/2010/HS-2676/2011/310-PGa ze dne 18.2.2011, kterým bylo zčásti potvrzeno a zčásti změněno předchozí rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vydané v prvním stupni správního řízení č.j. ÚOHS-S162/2008/DP-4490/2010/820/DGr ze dne 3.11.2010. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce zneužil své dominantní postavení a uložil mu pokutu ve výši 5 154 000,- Kč.

Žalobce navrhl přiznání odkladného účinku podané žalobě. Odůvodňuje jej tak, že žalobce ohlásil vstup na železnici a v polovině tohoto roku se rozjedou první vlaky; jde o největší projekt v historii společnosti s investicí přes 700 mil. Kč a v současné době probíhají závěrečná kola jednání o financování tohoto projektu s finančními institucemi v České republice i v zahraničí. Stanovení povinnosti zaplatit pokutu a medializace napadeného rozhodnutí by mohla tato jednání zmařit a ohrozit tak zajištění financování projektu, což by způsobilo zpoždění projektu nebo jeho úplné zmaření. V případě zveřejnění napadeného rozhodnutí by žalobci vznikla navíc újma v podobě poškození dobré pověsti v očích jeho klientů, široké veřejnosti a obchodních partnerů. Zveřejnění rozhodnutí coby vykonatelného nezvratně změnilo veřejnou image žalobce a případná dodatečná změna rozhodnutí již nebude schopna image žalobce napravit. Investice do reklamy a do zkvalitnění služeb zákazníkům by byly předčasnou právní mocí rozhodnutí a jeho zveřejněním zmařeny. Proto žalobce žádá o přiznání odkladného účinku žaloby s tím, že žalovaný není oprávněn do doby rozhodnutí soudu o žalobě napadené rozhodnutí zveřejnit.

Žalovaný navrhl žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnout.

Odkladný účinek žaloby a podmínky jeho přiznání jsou upraveny v § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dle jen „s.ř.s.“). Podle odstavce 1 tohoto ustanovení podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak; pro tento případ přitom jinak stanoveno není. Podle odstavce 2 téhož ustanovení soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Přiznáním odkladného účinku se pak pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí, jak je podáváno z odstavce 3 téhož ustanovení.

Přiznání odkladného účinku je tedy vázáno na kumulativní splnění tří podmínek: první z podmínek by byla splněna tehdy, pokud by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, druhá z nich by byla splněna tehdy, pokud by se přiznání odkladného účinku nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a třetí podmínka je vázána na neexistenci rozporu s veřejným zájmem.

Soud se tedy musel nejprve zabývat první ze shora uvedených podmínek, tj. otázkou nenahraditelnosti vzniklé újmy. Soud konstantně považuje za přiměřené interpretovat nenahraditelnost újmy coby budoucí absolutní neobnovitelnost výchozího stavu a zároveň absolutní nemožnost opatření plně kompatibilního substitutu či alespoň odpovídající peněžité náhrady takového substitutu pro případ, že postup žalovaného by rozhodnutím ve věci samé byl shledán nezákonným, to vše s kritickými negativními důsledky pro subjekt navrhuující přiznání odkladného účinku. Taková absolutní nenahraditelnost právě uvedené intenzity by přitom musela být již v této fázi projednávání věci před soudem zřetelná a objektivní. O návrhu na přiznání odkladného účinku soud musí rozhodovat s vědomím základního smyslu tohoto institutu; tím není obecně aplikovatelné oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu, ale jde o mimořádný nástroj zabránění stavu, kdy by v důsledku výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu byla zásadním a nevratným způsobem negativně ovlivněna možnost faktického výkonu hospodářské činnosti konkrétního subjektu nebo ohrožena samotná jeho existence, a to ve fázi před uskutečněním soudního přezkumu.

Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud jeho přiznáním ještě před rozhodnutím ve věci prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Na takové rozhodnutí je však třeba zásadně hledět jako na zákonné a věcně i procesně správné, dokud není předepsaným způsobem zrušeno. Nepřiznáním odkladného účinku žalobě se tedy

napadené rozhodnutí nestává „předčasně pravomocným“, nýbrž bez přiznání odkladného účinku žalobě není jeho již nastalá právní moc prolomena.

Přiznání odkladného účinku je proto odůvodnitelné toliko v ojedinělých případech splňujících zejména náročné kritérium existence nenahraditelné újmy.

Jestliže žalobce tvrdí, že povinnost zaplatit pokutu by mohla zmařit jednání o zajištění financování žalobcova nového projektu, což by způsobilo zpoždění projektu nebo jeho úplné zmaření, pak z návrhu není patrné, z jakých konkrétních důvodů by zaplacení pokuty ve výši přesahující 5 milionů Kč mohlo zmařit jednání týkající se financování projektu v hodnotě 700 milionů Kč. Nic ze žalobcových tvrzení neidentifikuje konkrétní rizika (jež by nadto byla podložena důkazy), že by snad finanční instituce zajišťující financování právě z důvodu žalobcovy povinnosti zaplatit pokutu ve výši cca 140krát menší než je hodnota investice žalobcova nového projektu, se žalobcem dále nejednaly. Ze žádného ze žalobcových tvrzení neplyne nic konkrétního v tom směru, že by právě v důsledku vykonatelné povinnosti zaplatit pokutu ve výši cca 5 milionů Kč přestal být žalobce pro jím zmiňované finanční instituce dostatečně bonitním či podnikatelsky „zajímavým“, popř. že by zmiňované finanční instituce se odmítaly podílet na financování projektu subjektu, který byl potrestán za spáchání správního deliktu; nic takového neplyne soudu ani z obecného vnímání stavu podnikatelského prostředí.

Stejně tak pokud žalobce uvádí, že jednání o zajištění financování projektu by mohla být zmařena medializací napadeného rozhodnutí, nic z jeho tvrzení nenasvědčuje tomu, že by se konkrétní finanční instituce právě proto, že se o napadeném rozhodnutí bude z důvodu jeho zveřejnění „veřejně hovořit“, na financování nového žalobcova projektu odmítly podílet.

Ve vztahu k povinnosti zaplatit pokutu a vnímání této skutečnosti žalobcovými partnery a veřejností a ke zveřejnění napadeného rozhodnutí, ale též k dále žalobcem zmiňované újmě v podobě poškození dobré pověsti v očích jeho klientů, široké veřejnosti a obchodních partnerů, se lze bránit tak, že napadené rozhodnutí, byť je pravomocné a vykonatelné, je napadeno žalobou u zdejšího soudu. Informace o napadení rozhodnutí žalobou u soudu jistě vyvolává u běžného adresáta takové informace oprávněný dojem, že byť jde o konečné rozhodnutí ve správním řízení, a tedy pravomocné a vykonatelné, nemusí jít o konečné rozhodnutí absolutně. Žalobcem tvrzená nevýhoda medializace případu vyvolaná zveřejněním napadeného rozhodnutí se v případě pro žalobce příznivého výsledku před zdejším soudem může změnit naopak v mediální výhodu. Nemůže být tedy důvodným žalobcovo tvrzení, že zveřejnění rozhodnutí coby vykonatelného změní veřejnou image a zmaří jeho investice do mediálního obrazu, a to dokonce nezvratně. Budou-li účinky zveřejnění napadeného rozhodnutí žalovaným difamační a bude-li možno dovést odpovědnost za takový jejich difamační charakter u žalovaného, pak má žalobce jiné právní prostředky ochrany, které mu právní řád nabízí.

Nadto uložit žalovanému povinnost nezveřejnit napadené rozhodnutí do doby rozhodnutí soudu ve věci by přesahovalo povinnost, jež by pro žalovaného měla plynout z přiznaného odkladného účinku, i kdyby přiznán byl. Jestliže se podle § 73 odst. 3 s.ř.s. přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí, pak informace o tom, že žalovaný ukončil správní řízení rozhodnutím ve věci, a informace o tom, jak rozhodl, není „účinkem rozhodnutí“ a odkladným účinkem žaloby nelze šíření takové informace „pozastavit“. Přiznáním odkladného účinku žalobě podle § 73 s.ř.s. nelze správnímu orgánu zakázat informovat o pravomocném rozhodnutí napadeném žalobou. Informace tohoto typu není ani „výkonem“ rozhodnutí, ani jeho „jiným právním následkem“. Navíc k vyslovení zákazu informovat o tom, že bylo vydáno rozhodnutí, nešlo-li by o informaci tendenční, popř. nebyla-li by podávána žalovaným se senzační konotací, a k vyslovení zákazu zveřejnění samotného rozhodnutí, neshledává soud žádný objektivní důvod. Necht' žalovaný zveřejňuje informaci o napadeném rozhodnutí tak, jak je obvyklé, a necht' není utajeno ani to, že žalobce proti tomuto rozhodnutí brojí žalobou u soudu. Kupř. kdokoli položí zdejšímu soudu otázku, zda žalobce žalobu proti napadenému rozhodnutí podal, tomu zdejší soud odpoví, že ano.

Ze shora uvedeného plyne, že nic ze žalobcovy hypotetické argumentace, byť jí soud „podnikatelsky“ rozumí, nedokládá vznik nenahraditelné újmy spojené s nastolením účinků napadeného rozhodnutí.

Ze shora uvedeného tedy soud uzavírá, že není splněna podmínka nenahraditelnosti újmy podávaná z § 73 odst. 2 s.ř.s. Musí-li být přitom pro přiznání odkladného účinku všechny podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s.ř.s. splněny kumulativně, není za tohoto stavu důvodu se ke zbylým dvěma podmínkám vyjadřovat a soudu nezbyvá, než návrh na jeho přiznání zamítnout.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s.ř.s.).

V Brně dne 2. května 2011

JUDr. David Raus. Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová